

BÍRÁK

17-21. FEJEZET

A Bírák Könyvének történelme ezzel véget ért. A hátralevő fejezetek már nincsenek kronológiai sorrendben. A 17.-ik fejezettől kezdve a Bírák könyvének „mellékletét” olvashatjuk, és ez a Józsué utáni erkölcsi állapotokat mutatja be.

Volt Efraim hegyvidékén egy Míká nevű ember.

Ez azt mondta egyszer az anyjának: Az az ezeregyszáz ezüst, amit elvettek tőled, és ami miatt átkot mondtál a fülem hallatára is, az az ezüst nálam van, én vettem el. Az anyja ezt mondta: Áldjon meg az ÚR, fiam!

Amikor visszaadta anyjának az ezeregyszáz ezüstit, ezt mondta az anyja: Ezt az ezüstit én arra szántam, hogy az Úrnak szentelem a fiamért: készítsenek belőle faragott és öntött bálványszobrot. Most azért visszaadom neked.

De a fiú újból visszaadta az ezüstit anyjának. Ekkor az anyja fogott kétszáz ezüstit, odaadta az ötvösnek, az pedig faragott és öntött bálványszobrot készített belőle. Ez Míká házába került.

Ennek a Míkának volt egy házi szentélye. Készítetett éfódot és házibálványt, egyik fiát pedig felavatta, és az lett a papja.

Abban az időben nem volt király Izráelben, mindenki azt csinálta, ami neki tetszett.

Az erkölcsi romlás állapotát mutatja be ez a vers, az emberek elvesztették Isten-tudatukat, és ahelyett, hogy Isten vezetése alatt éltek volna, minden ember azt tette, ami neki tetszett. Másszóval anarchia volt az országban. Egy kicsit hasonlít a mi időnkre, amikor az emberek azt tartják, hogy ha jól esik valami, akkor tedd meg.

Míká nem pogány istenek szobrait tette a házi szentélybe, hanem olyan szobrokat készítettett, amelyek számára Istent ábrázolták. De a második parancsolatban Isten kifejezetten megtiltotta, hogy bármilyen szobrot, faragott képet készítsenek az Ő képmásáról, és azt imádják. Míká tehát ebben az értelemben nem fordult el Jehovától, mert nem a pogány istenek szobrait hozta be a házába, csak egy kis házi szentélyt készített magának, amit Isten megtiltott.

Mivel azonban elvesztette Isten-tudatát, ezért szerette volna, ha valami emlékezteti Istenre, hogy visszatérhessen az Ő imádatához, és ezért készíttette ezeket a szobrokat. Ha valaki szobrot készít Istenről, az annak a jele, hogy az Istennel való kapcsolatának létfontosságú részét veszítette el, és szüksége van Isten jelenlétének emlékeztetőjére. Bármilyen szobor vagy kép Istenről a lelki romlás külső jele.

Volt egy ifjú lévita Júda nemzetségéből, a júdai Betlehemből, de jövevény volt ott.

Elindult azért ez a férfi a júdai Betlehem városából, hogy ott tartózkodjék, ahol majd alkalmas helyet talál. Így jutott el vándorlása közben Efraim hegyvidékére, a Míká házához.

Míká megkérdezte tőle: Honnan jössz? Az így felelt neki: Lévita vagyok, a júdai Betlehemből; megyek, míg alkalmas helyet találok, hogy ott tartózkodjam.

Ekkor Míká azt mondta neki: Maradj nálam, légy atyám és papom! Én pedig adok neked évenként tíz ezüstit, egy rend ruhát és élelmet. A lévita belement.

A lévita romlása is nyilvánvaló, hisz ezáltal felbérelt vallási emberré vált, eladta magát, és pénzért végezte a papi szolgálatot.

Úgy döntött a lévita, hogy ott marad annál az embernél. Az pedig olyannak tekintette az ifjút, mint a saját fiát.

Miká tisztébe avatta a lévítát, s így az ifjú a papjává lett, és Miká házában élt.

Miká pedig ezt mondta: Most már tudom, hogy jót fog velem tenni az ÚR, mert egy lévita lett a papom.

Csak azért volt szüksége a lévítára, hogy sikeres legyen, és Istent a saját gyarapodására használja.

Pál említi azoknak a hibáját, akik azt hiszik, hogy a szent élet a meggazdagodás útja, és ezt egy pusztító tanításnak nevezi, és arra int, hogy az ilyenektől forduljunk el. Miká is ebben bízott, hogy megveheti a meggazdagodás útját.

Abban az időben nem volt király Izráelben. - Abban az időben Dán törzse megfelelő területet keresett magának, hogy letelepedjék, mert addig nem jutott megfelelő örökséghez Izráel törzsei között.

Örökségük nagy részét a filiszteusok birtokolták.

A dániak elküldtek nemzetségükből öt férfit, legbátrabb embereiket Corából és Estáólból, hogy járják be és kémleljék ki az országot. Azt mondták nekik: Menjetek, kémleljétek ki az országot! Így jutottak el az Efraim hegyvidékére, a Miká házához, s ott megszálltak.

Mert amikor a Miká házánál jártak, felfigyeltek az ifjú lévita hangjára, betértek oda, és megkérdezték tőle: Ki hozott téged ide, mit csinálsz itt, és mi dolgod van itt?

Ő azt felelte nekik: Ezt meg ezt tette velem Miká, megfogadott engem, és a papja lettem.

Ekkor azt mondták neki: Kérdezd meg az Istent, hogy megtudjuk: sikeres lesz-e az utunk, amelyen járunk.

A pap azt mondta nekik: Menjetek el békességgel! Gondja van az ÚRnak az útra, amelyen jártok.

Azután továbbment az öt férfi, és elérkezett Lajisba. Látták, hogy a benne lakó nép biztonságban él, szidóni módra, nyugodtan és biztonságban, és nincs senki az országban, aki bántaná őket, vagy uralkodnék fölöttük. Messze esnek a szidóniaktól is, nincs senkivel semmiféle kapcsolatuk.

Lájis könnyű prédának tűnt, ugyanakkor egy gyönyörű területen feküdt a Jordán forrásának vidékén, nagyon termékeny völgyben.

Mikor hazaérkeztek atyjukfiáihoz Corába és Estáólba, megkérdezték tőlük atyjukfiái: Mi hírt hoztok?

Ők így feleltek: Induljatok, vonuljunk föl ellenük, mert olyan földet láttunk, amely nagyon jó! Mit késlekedtek? Ne halogassátok az indulást, menjetek és vegyétek birtokba azt a földet!

Ha odaértek, egy olyan néphez értek, amely biztonságban él, és tágas az a föld mindenfelé. Bizony a kezetekbe adta azt Isten! Olyan hely az, ahol nem hiányzik a világon semmi.

Fölkerekedett tehát Dán nemzetségéből, Corából és Estáólból hatszáz fölfegyverzett ember.

Fölvonultak, és tábort ütöttek Kirjat-Jeárimnál Júdában. Ezért hívják azt a helyet Dán táborának még ma is; ott van ez Kirjat-Jeárim mögött.

Majd tovább vonultak Efraim hegyvidékére, és eljutottak Miká házához.

Ekkor megszólalt az az öt ember, aki elment bejárni Lajis földjét, és ezt mondták atyjukfiáinak: Tudjátok-e, hogy ezekben a házakban van éfód és házibálvány, faragott és öntött bálványszobor? Ugye tudjátok, mit kell tennetek?

Ekkor betértek oda, bementek az ifjú lévita lakásába, a Miká házánál, és békességgel köszöntötték.

A dániak hatszáz fölfegyverzett embere pedig elállta a kapu bejáratát.

Az az öt ember, aki elment bejárni azt a földet, fölment, és behatolt oda, és magához vette a faragott szobrot, az éfódot, a házibálványt és az öntött bálvánnyt. A pap pedig ott állt a kapu bejáratánál, a hatszáz fölfegyverzett ember mellett.

Amikor tehát ezek bementek Miká házába, és magukhoz vették a faragott szobrot, az éfódot, a házibálványt és az öntött bálvánnyt, megkérdezte tőlük a pap: Mit csináltok?

Azok ezt felelték neki: Hallgass, fogd be a szád! Gyere velünk, légy a mi atyánk és papunk! Mi jobb neked: ha egy ember házában vagy a papja, vagy ha Izráelben egy egész törzsnek vagy nemzetségnek vagy a papja?

A pap megnyugodott, magához vette az éfódot, a házibálványt meg a faragott szobrot, és beállt a nép közé.

Azután továbbmentek, de az asszonyokat és a gyermekeket, a jószágot és az értékes holmit a menet élére állították.

Alig távoztak el Míká házától, amikor fegyverbe szólították a Míká házában és a háza környékén lakó embereket, és ezek nyomon követték a dániakat.

Kiáltoztak a dániak után, azok pedig visszafordultak, és azt mondták Míkának: Mit akarsz, hogy fegyverbe szólítottad embereidet?

Míká azt felelte: Elvittétek isteneimet, amelyeket csináltattam, meg a papomat, és elmentetek! Mi marad nekem? És még ti mondjátok nekem, hogy mit akarsz?

De a dániak ezt mondták: Egy hangot se halljunk, különben rátok támadnak ezek a nekikeseredett emberek, és akkor elveszíted mind magadnak, mind házad népének az életét!

A dániak továbbmentek a maguk útján, Míká pedig megfordult és hazament, mert látta, hogy azok erősebbek nála.

Azok tehát elvitték, amit Míká csináltatott, meg a papját is, aki nála volt. Azután rátámadtak Lajisra, a nyugalomban és biztonságban élő népre, kardélre hányták őket, a várost pedig fölperzselték.

Senki se menthette meg őket, mert Szidóntól messze estek, és nem volt senkivel kapcsolatuk, mert a város Bét-Rehób völgyében feküdt. Azután újra fölépítették a várost és letelepedtek benne.

Elnevezték a várost Dánnak, ősiüknek, Dánnak a nevéből, aki Izráel szülöttje volt. Azelőtt Lajis volt a város neve.

A folyót pedig ők nevezték el Jordánnak, azaz Dánból folyónak.

A következő történet ismét így kezdődik a 19.-ik fejezetben:

Abban az időben, amikor nem volt király Izráelben

Isten eredeti szándéka az volt, hogy Izrael theokrácia, azaz Isten által vezetett legyen. Ő akart lenni az emberek királya, és ez a kijelentés, hogy nem volt király Izraelben azt jelentette, hogy az emberek nem engedelmeskedtek Istennek, ezért zűrzavar uralkodott az országban. Mindezek a történetek egyáltalán nem helyeslésképpen vannak leírva, hanem pont ellenkezőleg, hogy bemutassák Izrael akkori anarchiáját.

Abban az időben, amikor nem volt király Izráelben, egy lévita jövevényként élt Efraim hegyvidékének a szélén. Ez a júdai Betlehemből vett magának egy másodfeleséget.

Egy lévitanak hogyan lehet másodfelesége? Ez arra utal, hogy a körülöttük levő népek szokásait vették át.

Másodfelesége azonban paráznaságot követett el, és elment tőle apja házához, a júdai Betlehembe; ott is maradt négy hónapig.

Az emberek manapság azt hiszik, hogy nagyon modernnek, mert „csak együtt élnek valakivel”, de láthatjuk, hogy ez a dolog már nagyon régóta „divatban” volt. A bűn már a kezdetektől jelen volt az emberek életében.

De a férje útra kelt, elment érte, hogy a lelkére beszéljen és visszavigye. Szolgája és két számár volt vele. Az asszony bevezette apja házába, és mikor az apja meglátta őt, örömmel ment eléje.

Mivel apósa, a nőnek az apja, marasztalta őt, nála maradt három napig; ettek, ittak, és ott töltötték az éjszakát is.

Amikor a negyedik nap korán reggel fölkeltek, és ő indulni készült, azt mondta a nő apja a vejének: Lakjál jól valami harapnivalóval, és csak azután menjetek el!

Le is ültek, és mind a ketten ettek és ittak. Azután ezt mondta a nő apja a férfinak: Maradj itt még az éjjel, és érezd jól magad!

A férfi indulni készült, de az apósa addig marasztalta, míg ott nem maradt megint éjszakára.

Az ötödik napon is korán reggel fölkelte, hogy elinduljon, de a nőnek az apja ezt mondta: Lakjál jól, és maradjatok itt napnyugtáig. Így ettek mind a ketten.

Ekkor a férfi menni készült másodfeleségével és szolgájával, de az apósa, a nőnek az apja, ezt mondta neki: Nézd, már bealkonyodott, sötét van, maradjatok itt éjszakára! Beesteledt, maradj hát itt, és érezd jól magad! Majd holnap korán útra kelhettek, és hazamehetsz.

De a férfi nem akart ott maradni éjszakára, hanem útra kelt, és eljutott Jebúszig, azaz Jeruzsálemig. Két fölnyergelt szamar volt vele, meg a másodfelesége.

Amikor Jebúsznál voltak, és már nagyon későre járt az idő, azt mondta a szolga az urának: Gyerünk, térjünk be ide, a jebúsziai városába, és szálljunk meg benne!

Az ura azonban ezt mondta neki: Ne térjünk be idegen városba, ahol nem Izráel fiai laknak; menjünk tovább Gibeáig!

Majd ezt mondta a szolgájának: Igyekezzünk elérni valamelyik helységet, és szálljunk meg Gibeában vagy Rámában!

Továbbmentek tehát, és épp akkor ment le a nap, amikor a benjámini Gibeá mellett voltak.

Akkor befordultak, hogy bemenjenek oda, és megszálljanak Gibeában. Bementek és leültek a város terén, de senki sem fogadta be őket a házába éjszakai szállásra.

Abban az időben nem voltak panziók vagy szállodák, és az emberek általában nagyon vendégszeretőek voltak, és a házukba fogadtak éjszakai szállásra.

Végre egy öregember jött este a mezei munkából. Ez az ember az Efraim hegyvidékéről való jövevény volt Gibeában. A helység lakosai benjáminiaiak voltak.

Amikor fölnézett az öregember, és meglátta az úton levő embert a város terén, megkérdezte: Honnan jössz és hová mész?

Ő azt felelte neki: Átutazóban vagyunk a júdai Betlehemből Efraim hegyvidékének a szélére, mert odavaló vagyok. A júdai Betlehemben jártam, és most az ÚR házához megyek, de senki sem fogad be engem a házába.

Pedig szalmánk és abrakunk is van a szamaraknak, van kenyérünk és borunk is magamnak, szolgálódnak és ennek a legénynek, aki szolgálóddal van. Nincs semmire szükségünk.

Ekkor azt mondta az öregember: Békesség neked! Amire csak szükséged van, az az én gondom. Csak itt ne maradj a téren éjszakára!

És elvezette a házához, abrakot adott a szamaraknak, azután megmosták a lábukat, ettek és ittak.

Miközben ők jól érezték magukat, a város férfiai, elvetemült emberek, körülvették a házat, az ajtóhoz tódultak, és ezt mondták annak az öregembernek, a házigazdának: Hozd ki azt a férfit, aki a házadba jött, hadd ismerjük őt.

Ismét ugyanazzal a dologgal állunk szemben, amiért Isten megítélte Szodomát. Ezúttal a saját népének emberei is ugyanezt teszik itt Benjáminban: azt kérik, hogy küldje ki a férfit, hogy homoszexuális kapcsolatra lépjenek vele. Az erkölcsi romlás mélyére jutottak Izraelben, és a következő sorok csak megerősítik ezt:

Akkor kiment hozzájuk az az ember, a házigazda, és ezt mondta nekik: Atyámfiaim, ne tegyetek rosszat, hiszen az én házamba jött ez a férfi, ne kövessetek el ilyen gyalázatos dolgot!

Itt van az én hajadon lányom, meg a férfi másodfelesége, kihozom őket, erőszakoskodjatok azokkal, és tegyetek velük, ami nektek tetszik, de ezzel a férfival ne kövessetek el ilyen gyalázatos dolgot!

Az asszonyok nagyon hálásak lehetnek Jézus Krisztusért, mert Ő hozta el azt a dicső változást, aminek köszönhetően a nőket ma emberszámba veszik. Csak tekintetek szét szerte a világban, és nézzétek meg, hogy milyen a nő szerepe azokban a kultúrákban, ahol a keresztény befolyás nem elég erős.

Jézus Krisztus emelte fel a nőket a rabszolgasorsból a férfikkal egyenlő helyre, mert „Krisztus Jézusban nincs se férfi, se nő”, nincs felsőbbrendű nem, hanem az Ő szemében egyenlőség van. A pogány kultúrákban a nőt egy utolsó szemétként használták ki a férfiak, és nem voltak hajlandóak emberszámba venni, hanem csak eszköznek tekintették őket. Izraelben még ma is érdemes megnézni a beduin nők helyzetét, és ismét csak Jézus Krisztusnak adhatunk hálát.

A bírák idejében még nem jött el Jézus, és az emberek a körülöttük levő népek szokásait követték, és az öreg ember képes odaadni a saját lányát azért, hogy a vendégét békén hagyják.

A férfiak azonban nem akartak ráhallgatni, ezért fogta az az ember a másodfeleségét, és kivitte hozzájuk az utcára. Azok pedig egész éjjel vele háltak, és erőszakoskodtak vele reggelig, és csak hajnalhasadtakor engedték el.

Reggelre kelve megjött az asszony, de összeesett annak az embernek a háza előtt, akinél az ura volt, és ott maradt, míg világos nem lett.

Reggel fölkelte az ura, kinyitotta a ház ajtaját, és kijött, hogy útra keljen. Akkor látta, hogy az asszony, a másodfelesége ott esett össze a ház bejáratánál, és keze a küszöbön van.

Mondotta neki: Kelj föl, és menjünk! De az nem válaszolt. A férfi föltette a számárra, útnak indult, és hazament.

Hazaérve kést vett elő, fogta a másodfeleségét, a testét tizenkét darabra vágta, és szétküldte Izráel egész területére.

Aki csak látta, ezt mondta: Nem történt semmi ilyesmi, nem látott senki ilyet, amióta kijöttek Izráel fiai Egyiptomból, mind a mai napig. Vegyétek ezt fontolóra, tanácskozzatok és beszéljétek meg!

Ez sokkolta a tizenkét törzset, és az ember elbeszélte, hogy mit tettek a benjáminiak velük. Ezért Izrael Benjámin ellen vonult.

Megbízunk tíz embert száz közül, százat ezer közül, ezret tízezer közül Izráel mindegyik törzséből, hogy szerezzenek útravalót a hadinépnek. Azután megtámadjuk a benjámini Gibeát, és elbánunk vele, amiatt a gyalázatos dolog miatt, amelyet elkövetett Izráelben.

Így gyülekezett össze egy emberként minden izráeli férfi a város alá.

Izráel törzsei embereket küldtek Benjámin egész törzsébe ezzel az üzenettel: Micsoda gaztett történt nálatok?

Adjátok ki azokat az elvetemült gibeai embereket, hogy megöljük őket, és kitakarítsuk a gonoszt Izráelből! De a benjáminiak nem akartak hallgatni Izráel fiainak, testvéreiknek a szavára.

A benjáminiak összegyűltek városaikból Gibeába, hogy fölvegyék a harcot Izráel fiaival.

Azon a napon huszonhatezer kardforgató embert soroztak be a benjáminiak a városokból, Gibeá lakosain kívül, ahonnan hétszáz válogatott embert soroztak be.

Ebből az egész népből hétszáz válogatott ember balkezes volt. Ezek mindnyájan hajszálpontosan tudtak parittyázni, sohasem hibáztak.

Az izráeli férfiakat is besorozták: Benjáminon kívül négyszázezer kardforgató embert, csupa harcedzett férfit.

Azután elindultak Izráel fiai, elmentek Bételbe, és ezt kérdezték Istentől: Ki vonuljon föl közülünk elsőnek, hogy megütközzék a benjáminiakkal? Az ÚR ezt felelte: Először Júda! Elindultak tehát Izráel fiai reggel, és tábort ütöttek Gibeával szemben. Kivonultak az izráéli férfiak, hogy megütközzenek Benjáminnal, és csatarendbe álltak fel ellenük az izráéli férfiak Gibeánál.

A benjáminiak is kivonultak Gibeából, és földre terítettek azon a napon huszonkétezer izráéli embert. Akkor a nép, az izráéli férfiak, összeszedték erejüket, és újra csatarendbe álltak azon a helyen, ahol az első napon sorakoztak föl.

Fölmentek ugyanis Izráel fiai, és sírtak az ÚR színe előtt egész estig, és ezt kérdezték az ÚRtól: Harcba szálljak-e újból a testvéremmel, Benjáminnal? Az ÚR azt felelte: Vonuljatok föl ellene!

Amikor Izráel fiai a második napon a benjáminiak ellen indultak, kivonult velük szembe Benjámín Gibeából a második napon is, és földre terítettek Izráel fiai közül újabb tizennyolcezer embert, akik a kardforgatásban mind járatosak voltak.

Ekkor elvonultak Izráel fiai mindnyájan, az egész nép; elmentek Bételbe, és ott ültek sírva az ÚR színe előtt. Böjtöltek azon a napon egész estig, és égőáldozatokat meg békeáldozatokat mutattak be az ÚR színe előtt.

Bevallom, hogy ezen a ponton én is összezavarodtam. Miért küldi el Isten őket a harcba, ha legyőzik őket? Nem tudom. De az első két napon, annak ellenére, hogy Isten mondta nekik, hogy menjenek, mégis vereséget szenvedtek. Nem értem ezt, és nem tudok mindent. Isten azt mondta, hogy „az én utjaim nem a ti utjaitok, az én utjaimat nem tudjátok kifürkészni.”

Ma reggel is kérdezett valaki egy olyan kérdést, amire nem tudtam válaszolni: „Ha Isten előre tudta, hogy Sámson elbukik, akkor miért őt választotta ki?” Jó kérdés, de nem tudom rá a választ. Sok mindent nem tudok Istenről, és ez tiszteletre ösztönöz iránta, mert ha mindent tudnék, amit Ő tud, akkor hogyan tudnám tisztelni Őt? Ugyanakkor viszont ez a tény ad lehetőséget arra, hogy gyakoroljam a hitemet, amit nem szeretek ugyan, de időnként kényszerítve vagyok erre.

Elhinni azt, amit nem tudok, ez a hit. Ha azt hiszem el, amit tudok, ez az értelem. Sok mindent tudok, és elhiszem, mert az értelmem azt mondja, hogy ezek helyesek. Meg tudom őket magyarázni.

„Elhiszem, hogy Jézus Isten Fia” – nagyszerű dolog, de igen sok történelmi bizonyíték van erre. „Elhiszem, hogy Jézus feltámadt a halálból” – nem nagy ügy, mert erre is számos történelmi bizonyítékunk van. Ha van bármi, amit be lehet bizonyítani a történelemből, akkor Jézus feltámadását ezek közül a legkönnyebb.

A hit azokhoz a dolgokhoz szükséges, amelyeket nem lehet bebizonyítani, és ezért hittel kell elhiggyük, és ezt a hitet Isten megjutalmazza. Történelmi tény, hogy Jézus meghalt, nem kell sok hit hozzá, de ahhoz már igen, hogy elhiggyem, hogy az én bűneimért halt meg. Hogy feltámadt, ez is tény, de hogy a feltámadása megigazította az embert, ehhez hit kell. Nem értem, hogy miért és hogyan halt meg értem, nem értem, hogy miként igazulhatok meg a feltámadása által, de elhiszem, mert ezt írja a Biblia.

Igy a keresztény életemben sok minden van, amiben hiszek, de nem tudom megmagyarázni. Amikor valaki így kezd, hogy „Vajon miért tette Isten ezt és ezt?” akkor már meg is állítom, mert nem értem, Isten miértjeit.

a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim - így szól az ÚR.

Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál.

Ha nem tudom megmagyarázni, akkor értelmem fölé emelkedek, és azért hiszem el, mert az Isten mondta, és Ő nem hazudhat.

Az izrealiek ismét megkérdezték az Urat, hogy menjenek-e harcolni, és a válasz ismét igen volt. Végül kemény csatába legyőzték a benjáminiakat.

A 21.-ik fejezetben:

Az izráeli férfiak azután megesküdtek Micpában, hogy senki se adja leányát benjáminhoz feleségül.

Véleményem szerint az ehhez hasonló fogadalmak nagyrésze elég ostoba dolog, és ez is azok közül való. Saul is ostoba fogadalmat tett Jonatán fiával szemben, aki mézet evett a harc közben, amikor Jonatán nem is hallotta a fogadalmat, és így Saul majdnem megölette a fiát emiatt.

Jeftének a lánya életébe került egy ostoba fogadalom betartása. A Biblia sokat beszél arról, hogy amikor Isten szentélyébe megyünk, akkor tegyünk lakatot a szánkra, hogy ne vétkezzünk beszédünkkel.

Lehet, hogy ez nem a példabeszédek közül való, de megérné bevenni oda: „Jobb, ha befogod a szádat, és hagyod, hogy az emberek ostobának képzeljenek, minthogy megszólalj, és minden kételyt eloszlal efelől.”

Gyakran bajba kerülünk a beszédünk miatt.

Miután minden benjáminit megöltek 600 kivételével, akkor elkezdnek sírni, hogy mindjárt meg fog szünni ez a törzs.

De azután elment a nép Bételbe, és ott ültek estig az Isten színe előtt fennhangon sírva, nagy sírással.

Mert azt mondták: Ó, URam, Izráel Istene! Miért is történt ez Izráelben? Miért hiányzik ma egy törzs Izráelből?

Másnap korán fölkelt a nép, oltárt építettek ott, és égőáldozatokat meg békeáldozatokat mutattak be.

Akkor ezt mondták Izráel fiai: Van-e valaki, aki nem jött el Izráel törzsei közül az ÚRhoz, a gyülekezetbe?

Mert az az erős eskü hangzott el, hogy aki nem jön el az ÚRhoz Micpába, halállal bűnhődjék.

Izráel fiai ugyanis megszánták testvérüket, Benjámin, és azt mondták: Kiváगतott ma egy törzs Izráelből!

Honnan szerezzünk feleséget a megmaradtaknak, hiszen mi megesküdtünk az ÚRra, hogy nem adjuk hozzájuk leányainkat feleségül.

Ezért mondták: Van-e valaki Izráel törzsei közül, aki nem jött el az ÚRhoz Micpába? És kitűnt, hogy Jábés-Gileádból nem jött el senki a gyülekezet táborába.

Mert amikor számba vették a népet, kitűnt, hogy senki sem volt ott Jábés-Gileád lakosai közül.

Akkor elküldött oda a népközösség tizenkétezer harcost, és megparancsolták nekik: Menjetek, hányjátok kardélre Jábés-Gileád lakosait, még az asszonyokat és gyermekeket is!

Ezt tegyétek: Irtsatok ki minden férfit és minden olyan nőt, aki férfival hált!

A szörnyűségek mélypontjára jutottak az izraeliek. Egyik ostobaságukat a másikkal akarják fedezni, de egyik bűnük nagyobb lesz, mint a másik.

Találtak azonban Jábés-Gileád lakosai között négyszáz hajadon leányt, akiknek még nem volt férfival dolguk, nem háltak senkivel. Ezeket elvitték a silói táborba, amely Kánaán földjén volt.

Akkor követeket küldött az egész népközösség, hogy beszéljenek a benjáminiakkal, akik a Rimmón szikláján voltak, és hirdessék ki nekik a békeséget.

Benjámin azonnal vissza is tért, és nekik adták azokat, akiket életben hagytak a jábés-gileádi nők közül. De így sem jutott nekik elég.

A nép bánkódott Benjámin miatt, mivel az ÚR ilyen rést ütött Izráel törzsein.

Ezért a népközösség vénei ezt mondták: Honnan szerezzünk feleséget a megmaradtaknak? Hiszen elpusztultak a benjámini asszonyok.

Ezt mondták ugyanis: A birtok a megmenekült benjáminiaké, mert nem szabad eltörölni egyetlen izráeli törzset sem.

De mi nem adhatjuk hozzájuk leányainkat feleségül, mert ilyen esküt tettek Izráel fiai: Átkozott az, aki feleséget ad Benjáminnak!

Akkor ezt mondták: Évenként ünnepet tartanak az ÚRnak Silóban, amely Bételtől északra fekszik; attól az országúttól keletre, amely Bételből vezet Sikembe, Lebónától pedig délre van.

Ezt parancsolták tehát a benjáminiaknak: Menjetek el, és álljatok lesbe a szőlőkben.

És ha látjátok, hogy jönnek a silói leányok, körtáncot járva, akkor jöjjetek elő a szőlőkből, és ragadjon el mindenki magának egyet a silói leányok közül, azután menjetek el Benjámin földjére!

Ha pedig eljönnek az apák vagy a testvérek, hogy pereljenek velünk, akkor ezt mondjuk majd nekik: Könyörüljetek rajtuk, hiszen nem tudtunk mindenkinek háborúban feleséget szerezni, ti pedig nem úgy adtátok nekik őket, ezért nem terhel vétek benneteket.

Így cselekedtek tehát a benjáminiak, és ahányan csak voltak, feleséget vittek maguknak a táncolók közül, elrabolván őket. Azután elmentek és hazatértek örökségükbe, felépítették városaikat, és letelepedtek azokban.

Izráel fiai pedig ezek után széteszlottak, mindenki a maga törzséhez és nemzetségéhez. Elment tehát onnan mindenki a maga örökségébe.

Abban az időben nem volt király Izráelben. Mindenki azt csinálta, amit jónak látott.

Ilyen áron menekült meg Benjámin a teljes kipusztulástól. Az Irás ezt az életmódot nem helyesli, hanem elítéli, viszont itt egyszerűen csak le van írva, hogy milyen kaotikus állapotok uralkodtak Izraelben azokban az időkben, amikor ők elvesztették Isten-tudatukat.

Amikor az emberek azt teszik, amit jónak látnak, akkor gyakran szörnyű dolgokat követnek el, mert sokuk erkölcstelensége és bűnössége mélyponton van, és ha hagyják, hogy azt tegyék, amit akarnak, akkor végül állati sorba alacsonyodnak le. Nagyon fontos, hogy életünket Isten alá rendeljük, és neki engedelmesskedjünk.

48 perc